

ми — добрѣ, азъ щѣ замолюъ мои-тѣ пріятели; азъ щѣ ти найдѣ срдство за да можешъ да заслужи-вашъ хлѣба си. — Онова, кое-то је по мѣчно, је по-добро, кога-то ты така искашь.

Сшеф. Добрѣ! прави що знаешъ — найди ми най-лошѣ, най-прѣзрителнѣ работѣ и службѣ — направи надъ мене тая божественнѣ побѣдѣ; азъ щѣ прѣтърпѣвамъ сичко — но стой! и така не ще можешъ да мя избавишь — По-добрѣ мя остави въ срдѣ бурѣ-тѣ на мое-то щастіе и стани мѣжъ на Маріѣ. Обѣщавашъ ли ми ся?

Ліубко. Горкый-тѣ човѣкъ!

Сшеф. Обѣщайми ся това Ліубко! обѣщай това на менѣ горкыя. (склопи рѣцѣ и го моли).

Ліубко. Марія знаели намѣреніе-то ти?

Сшеф. Тя го още незнае.

Ліубко. А ты мыслишь ли че ты ще съизволи на това?

Сшеф. Кога-то вече не ще ѣ свързва никаква длѣжность кѣмъ мене, тогава ще ся побуди нейната ліубовъ кѣмъ тебе.

Ліубко. Иди ѣ кажи че искашь да направишь това.

Сшеф. Могѣ ли да ся ослонѣ на вашѣ-тѣ рѣчѣ?

Ліубко. (пружа му рѣкѣ) на честнѣ рѣчѣ.

Сшеф. Съ това рѣкоудареніе ѣ съчетавамъ съ тебе (ослабне и ся повали на Ліубковы-тѣ рамена) ха! — сега съмъ по-якъ. Мои-тѣ сѣ избавени! — Благодарѣ ти Ліубко! (почна да подклѣква) Стой! неподклѣквай ты мое бѣдно тѣло! Ты не ще можешъ да оборишь наземъ мой-тѣ духъ! (падна).

Ліубко. Бе, брате що ти је? що ти стана?